

ἔρωτες τῶν θεῶν, αἱ τύχαι πολλῶν ἡρωίδων, οἷον τῆς Τυροῦς, τῆς Αἴθρας, τῆς Κρεούσης, τῆς Κορωνίδος, ἀποδεικνύουσι ὅτι δὲν ἐπεκράτει τότε μεγάλη περὶ τῆς ἀρετῆς τῶν γυναικῶν ὑπόληψις. Αὐτὴ ἡ ἀγαθὴ Ναυσικαὰ ψυχρῶς ὀπωσοῦν ἀποδοκιμάζει τὴν ἐλευθερίαν, μεθ' ἧς αἱ νέαι ἐφέροντο πρὸς τοὺς νέους. Καὶ ἐκ τῶν θρυλουμένων περὶ Ἑλένης, Κλυταιμνήστρας, Ἀντιέας, Φαίδρας, Ἀλκμήνης, δηλοῦται ὅτι αἱ ἔγγαμοι γυναῖκες δὲν ἦσαν πάντοτε χρηστότεραι τῶν νέων κορῶν. Τὸ δὲ παραδοξότερον, ἐν τῇ Ὀδυσσεΐᾳ ἡ Ἑλένη, ἣτις ἐγκατέλιπε τὸν σύζυγον αὐτῆς Μενέλαον καί, ἀκολουθήσασα τὸν Πάριον, ἐγένετο αἰτία τοῦ τρωϊκοῦ πολέμου, ἀναλαμβάνει, μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Τροίας, ὄχι μόνον τὴν οἰκίαν αὐτῆς καὶ τὸ ἀξίωμα, ἀλλὰ καὶ τὴν πίστιν καὶ τὴν ὑπόληψιν τοῦ ἀνδρός, τὸν ὅποιον τοσοῦτον δεινῶς εἶχε περιῦβρῖσει, ὁμιλεῖ δὲ περὶ τοῦ ἀμαρτήματος

Γαμήλιος πομπή

(Ἐξ Ἀθηναϊκοῦ ἀμφορέως τοῦ ἀρχαιολογικοῦ Μουσείου Ἀθηνῶν)

αὐτῆς ἀνευθυριάστως καὶ ἄνευ τῆς ἐλαχίστης τύψεως συνειδότος. Ἄλλ' ἐὰν ἡ ἑλληνικὴ κοινωνία, εἰς τὴν ἀρχικὴν ταύτην αὐτῆς κατάστασιν, περιεῖχεν ἀτοπήματα, τὰ ὅποια κατὰ δυστυχίαν συμβαίνουσιν ἐνίοτε καὶ εἰς ἔθνη πολιτισθέντα, φωτισθέντα μάλιστα ὑπὸ τῶν ἀκτίνων τῆς χριστιανικῆς ἠθικῆς, παρουσιάζει ὅμως καὶ ἀρετὰς μαρτυρούσας ὅπως ἔμφυτον εἶχε τὴν εὐγένειαν τῶν αἰσθημάτων ἢ ἑλληνικὴ φυλὴ. Ἡ Ναυσικαὰ, τὴν ὁποίαν τοσαύτως ἐλάβομεν ἀφορμὴν νὰ ἀναφέρωμεν, εἶναι βεβαίως κάλλιστος τύπος παρθενικῆς ἀφειλείας, φιλοστοργίας, φιλοξενίας, καὶ ἡ Πηνελόπη, ἡ Ἀνδρομάχη, ἡ σύζυγος τοῦ Ἀλκινόου Ἀρήτη, εἶναι οὐδὲν ἧττον θαυμασταὶ διὰ τὴν μητρικὴν καὶ τὴν συζυγικὴν αὐτῶν ἀφοσίωσιν.

Οἱ γνήσιοι ἀδελφοί διένεμον τὴν πατρικὴν περιουσίαν ἐξ ἴσου διὰ κλήρον, οἱ δὲ νόθοι ἐλάμβανον μὲν μικρότερον κλῆρον, ἐτιμῶντο δὲ ἴσα τοῖς γνησίοις, πλὴν σπανιωτῶν ἑξαιρέσεων. Ὅχι μόνον δὲ μεταξὺ ἀδελφῶν, ἀλλὰ καὶ μεταξὺ συγγενῶν ἀπωτάτων, καὶ μεταξὺ ἀνθρώπων τῆς αὐτῆς φυλῆς, ὑπῆρχον δεσμοὶ φιλίας διαρκεῖς, χαριέστατοι,

